

Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?

Evlaviosul viceamiral, contele Waldegrave, care a murit în octombrie, 1851, în Anglia, a fost în ultimii douăzeci de ani ai vieții sale un militant la fel de loial pentru cauza Domnului și Mântuitorului său, Isus Hristos, așa cum fusese mereu un viteaz și capabil soldat în marina militară. Înainte de toate avea o inimă caldă pentru misiunea printre păgâni. În ce mod a devenit el dintr-un oponent al misiunii, în unul dintre cei mai zeloși protectori ai ei, vrem să le povestim cititorilor noștri.

În 7 februarie, 1829, Waldegrave a fost însărcinat de guvernul britanic, să navigheze cu o navă de război spre Marea Sudului, ca să se intereseze despre starea insularilor din Marea Sudului, convertiți la creștinism. În mai, 1830, corabia ancora în fața insulei Rarotonga, tocmai într-o zi când acolo se ținea o sărbătoare misionară.

Waldegrave a vizitat împreună cu ofițerii săi diferite adunări, printre altele și o strângere de seară, în care câțiva dintre băștinașii convertiți au ținut cuvântări, care au fost traduse pentru oaspeții englezi. De la această adunare, amiralul s-a întors pe corabia sa cu felurite întrebări și îndoieli în inimă.

„Insularii”, și-a exprimat el îndoiala față de ofițerii săi, „par să semene cu papagalii. Ei repetă papagalicește ce li s-a spus mai înainte.”

Dar căpitanul corabiei, care îi cunoștea mai bine pe oameni, a contrazis această afirmație, din care cauză amiralul s-a decis să cerceteze chestiunea mai îndeaproape.

În ziua următoare, vizitatorii englezi au mers în casa misionarului și Waldegrave l-a rugat să adune și să cheme pe câțiva dintre insularii săi convertiți, ca el să poată să le pună câteva întrebări. În scurt timp au apărut cincisprezece băștinași.

„Acești domni”, le-a spus misionarul, „ar dori să vă întrebe câte ceva.”

„Credeți”, s-a adresat Waldegrave insularilor, „că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu?”

Bărbații modești păreau să fie foarte mirați de această întrebare, dar până în această clipă nu se îndoiseră nicio clipă de această realitate. După o pauză, unul dintre ei a răspuns:

„Sigur că noi credem că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Dar de ce credeți?”, s-a informat amiralul. „Îmi puteți da motive pentru aceasta?”

„Eu personal și compatrioții mei”, a răspuns vorbitorul anterior, „mi se pare că suntem o dovadă limpede că Biblia este de origine divină. Vedeți numai ce a făcut ea printre noi! Ororile îngrozitoare, în care am lăncezit în noaptea întunecoasă, din timpuri străvechi, au dispărut de când Biblia a venit la noi. Ce altceva decât ea ar fi putut să biruiască îngrozitoarea idolatrie, căreia îi fuseserăm devotați atât de mult timp? Un simplu cuvânt omenesc n-ar fi fost în stare să ne determine să îndepărtăm dumnezeii falși. Aceasta a putut s-o facă numai Cuvântul lui Dumnezeu.

Un altul a explicat:

„Eu trebuie să consider Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu pentru puritatea învățăturilor Sale. Și noi aveam pe vremuri o slujbă divină. Dar cât de neagră și de sumbră era ea, comparată cu adevărul luminos, limpede ca lumina zilei, pe care ni-l descoperă Biblia! În lumina ei învățăm să înțelegem că suntem oameni păcătoși. Dar ea ne-a arătat și o cale minunată, pe care putem să fim curățiți de orice păcat, izbăviți de puterea întunericului și salvați de tăria morții.

Ea ne-a învățat că Dumnezeu ne-a iubit atât, încât L-a dat pe singurul Său Fiu pentru noi, că Isus, din dragoste dezinteresată a luat asupra Sa toate păcatele noastre și a murit pentru noi. Ce altceva decât înțelepciunea și puterea făcătoare de minuni ale dragostei lui Dumnezeu ar fi putut să transmită oamenilor o asemenea dragoste?”

Al treilea a continuat:

Când mă privesc pe mine însumi, atunci găsesc că trupul meu are multe articulații, care fac posibil ca toate mădularele mele să se miște ușor și liber. Dacă vreau să iau ceva în mână și să țin tare, la aceasta îmi slujesc articulațiile mâinilor mele. Dacă vreau să alerg, atunci articulațiile picioarelor mele îmi îndeplinesc slujba. Dacă gura mea vrea să rostească ceva ce îmi impresionează inima, atunci sunt articulațiile maxilarului cele care îmi fac posibil aceasta. Câtă înțelepciune a fost necesară pentru a-mi organiza trupul astfel, încât el să poată să facă toate acestea!”

Aici, vorbitorul a făcut o pauză și i-a privit liniștit pe oaspeții distinși. Apoi a continuat:

„Și acum găsesc că înțelepciunea care a făcut Biblia corespunde întru totul cu înțelepciunea care mi-a alcătuit trupul. Dar la cine altcineva este de găsit o asemenea înțelepciune, decât la Dumnezeu? Deci, așa cum organizarea trupului meu corespunde perfect tuturor necesităților mele trupesti, așa și Biblia corespunde perfect tuturor necesităților sufletului meu. Trebuie să fie aceeași înțelepciune cea care le-a făcut pe amândouă și de aceea cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.”

Waldegrave era uimit la culme de răspunsurile diferite. La așa ceva nu se așteptase și copleșit de tot a exclamat:

„Din această zi sunt din toată inima de partea misiunii!”

El a ținut fidel această juruință până la sfârșitul vieții sale. Întâmplarea din Rarotonga a fost povestită de el de multe ori cu mare bucurie.